

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput IX. De sublimissima oratione, abreptæ in Deum Virginis Sor. Joannæ
à Jesu Maria.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

„ nullus non cibus sit edendus, quan-
tumcumque is præstans sit, in via
„ hâc Orationis.

CAPUT IX.

De sublimissima Oratione, abrepta in
DEUM Virginis Sor. Joannæ
à JESU MARIA.

O Ratio sigillum est Virginitatis.
Ideoque D. Greg. Nyssen, lib. de
Orat. ait nullam virtutem concedere
magis Virginem, quam virtutem O-
rationis. Ejusdem prorsus mentis est
Seraphicus P. D. Bonaventura, qui
ultra adhuc, de progres. Relig. c. 17. ait;
quod Monachi ac Moniales absque
Oratione sint perinde ac milites abs-
que armis; in spiritali quippe bello
ac militia, arma nostra sunt Oratio.
In hac suscitatur fides, spes roborat-
ur, Charitas accenditur. In Oratione
instruimur ad perfectionem, inspira-
tiones bonæ ferventer excipiuntur,
boni affectus armantur, proposita
roborantur, scelera cum pravis propen-
sionibus deprehenduntur, atque
in notas referuntur, periculum item
observatur, doloribus atque adversi-
tatibus in ea obviatur, postremoque
victoria coronatur. In Oratione in-
quit Albertus Magn. de Virt. c. 73.
DEUS agnoscitur, cognitus amatur,
amatus inquiritur, inquisitus reperit-
ur, reperto verò illo anima pervenit
ad fruitionem. Qua equidem in ma-
teria Sor. Joannæ Illustris admodum
& illuminata exitit.

A quarto ætatis anno sponsa Christi
se in meditatione exercuit, erantque
interiora ejus cum DEO colloquia
ita communia & usitata, multiplicia
& suavia, nec non è contra rursus DEI
benevolentia erga sponsam suam ita

multiplex, interiorique item gustui
adeò arridens, tanquam si præstans i-
stud & futurum in Cœlis gaudium,
non magno distarent intervallo. O
quàm felix est conjuncta Christo
nuptiali fœdere sponsa, quæ sicut
hæc sapiens Virgo voluptatibus, va-
nioque mundi consortio nunciunv
remittit, & per frequentes devotas
meditationes quietem in brachiis di-
lecti sui divini sponsi quærît, atque
sanctissimo ejus pectori velut mollis-
simo cervicali indormit.

In vocali Oratione Ancilla D. pa-
riter sese assidue exercebat, neque in
ea minoribus à DEO favoribus est
dignata. Legebat singulis diebus An-
tiphonas, versus atque Orationes san-
ctorum, quos peculiariter veneraba-
tur, sacra invisebat Altaria, eratque a-
liis compluribus devotioni promo-
vendæ aptis exercitationibus dedita,
potissimum tamen magno Rosario
seu Psalterio 15. decadam, quod illa in
meditatione pertinentium eò myste-
riorum, tantâ devotione percurrerebat,
ac si aspectu interiore mysteria illa
clarius quàm corporeis oculis intrue-
retur. In dolorosis mysteriis penetra-
bat gladius doloris animam ejus. Ex
adverso in gaudiosis tantum ejus fuit
gaudium, ut sibi jam in Cœlorum
gaudiis esse videretur. Inter Orationem
Dominicam erat sponsa Chri-
sti adeò abrepta atque in spiritu sub-
levata, ut per sæpe ad se longo tempore
non rediret, atq; ita non rarò maximū
diei spatium Rosario dicendo insume-
ret. Diabolus porro ad laborabat Sor.
Joannam in ea devotione impedi-
re, dicens ignorare ipsam quid age-
ret, quodque Angeli etiam istum O-
randi modum derisui essent habi-

FFF 3 tui.

Oratio Re-
ligiosis
quam ne-
cessaria &
quid præ-
stet.

Quaqua-
lisque sue-
ru Joannæ
vocalis O-
ratio.

nequa illi
demonstra-
tione opere
confidatur.

atui. Tentationem hanc Ancilla D.
aliquando Confessario suo aperuit,
ac perquam lepidè addidit. Pater, di-
abolus quidem Pater est mendacii,
hâc tamen vice veritatem dixit, nihil
enim facio rectè, ut faciendum esset.
Inter orandum Rosarium crebrò ad
dexteram suam conspicebat S. Ange-
lum suum. Custodem perquam ele-
gantis formæ adolescentis specie, ad
sinistram verò dæmonem terribi-
Æthiopis formam indutum. Eleva-
bat brachia sua stygius hostis ad eam
apprehendendam, at verò Angelus
etiam sua ex adverso sustulit ad eam
protegendam.

Recitanti
Offic. B. V.
M. Chri-
stus se ad-
iungit, &
cum ea
psallit.

Legebat quoque illa parvum Offi-
cium Beatissimæ V. M. atque in hoc
meliori usa est consortio & adjuto-
rio, dum non jam tutelaris, sed mag-
ni consilij Angelus, Rex ac Dominus
Angelorum ei se adjunxit socium,
cumque sponsa sua descendit ad o-
randum, quò nimirum sic devotio-
nem remuneraretur, quam illa in hoc
Officio suæ Sanctissimæ Parentis ha-
buit. Singularis iste favor & gratia
credi fortè facile nequireret, si non Sor.
Joanna confir-^{ra} suâ ingenuitate atq;
candore id quâ sset. Sæpenumero,
„ait illa, leg- cum Dominus com-
„plures Psalmos, dumque ego Glo-
„ria Patri pronuncio, tunc ille caput
„suum inclinat ad æternum Patrem
„suum, & ego illud ad omnes tres
„divinas Personas DEUM Patrem,
„Filium ac Spiritum S. demitto. Ubi
„orare desimus, ego provovor in ge-
„nua, ejusque SS. pedes exosculor, e-
„jus porro Majestas mihi SS. bene-
„dictionem largitur. Posteaquam is
„disparuit relinquit animam meam

in maxima meæ vilitatis cognitione,
plenam humilitate, cum ingenti,
desiderio internæ collectionis, ma-
joremque in modum cupidam pro-
sua Divinæ Majestate multa agere ac
pati.

Non minùs fuit Sor. Joanna à Di-
vina Majestate gratiâ donata in Ho-
ris Canonicis, quas ex quo Conubi-
um subiit, quotidiè persolvit, neque
unquam siue noctu, siue diu, tempo-
re sacri hujus Officij à Choro abfuit,
nisi solùm cum ægra decumberet.
Stabat Ancilla D. in Choro tam com-
posita, tamque devota, tam abrepta
animo atque in spiritu elevata, veluti
si una esset è novem Angelorum cho-
ris. Non bene hoc ego dixi, melius
Sor. Joanna dicet. In Choro inter di-
vini Officium, ait illa, ita sum in
DEO, ut mihi videar, illic non esse
præseas. Non quidè quod vel pun-
ctum apicemvè præteream ex versi-
bus, qui alternatim per Choros di-
cuntur, verùm quòd sic inter illos
beatos locata sim, ut dicere neque-
am, quâ illic ratione modoque con-
sistam. Domino utpote fonti hujus
doni soli notum est, quânam se illic
habeat. Quid igitur mirum, quòd
Angelica hæc Virgo tam læta, tam
alactis, tamque sedulò Chorum adi-
bat, cum in eo perinde versata sit at-
que si in Cælo esset? Si fortè lecto
detinebatur, nec posset in Odeum
concedere, tanta illi pœna erat, ut ad
solatium lenimenque ejus miracula
patraret DEUS. Erat Cella ejus tam
longè à Choro absita, ut à parte una
ad alteram, nè canoræ quidem quàm
maximè tubæ sonus exaudiri posset,
& tamen hoc ita omninò sit, clarè

Qualis Jo-
anna in
Choro inter
divina Of-
ficia fuerit.

etiam in li-
bro decum-
bens cum
sororibus in
choro exi-
stantibus
miraculosa
psallit ac
precatur.

ta-

tamen illa precipiebat, poteratque cuncta discernere, non modo quæ in Choro canebantur, sed etiam orabantur. Adveniebant quoque complures à Cælo S. Angeli ac Seraphini, ad assistendum ei, legebatque formula D. & canebat in lecto suo alternatim per Choros cum suis consoribus, quæ in Choro erant, totum divinum Offitium. Divina quippe voluntatis erat, ut sacrum Odeum in ejus Cella esset, quod nimirum Joanna solatio optato semper in Choro versandi, atque Majestatem ipsius laudum præconis celebrandi perfrueretur.

Ex hoc colligere possumus, ingens bonum quo se ipsa meritis sanctimonialibus privavit, quæ ex acedia Chororum adire negligunt, cum tamen circa ultimum dubiis suis sibi desponsis animabus maxima DEUS eo in loco bonæ impetiar. Revelavit id ipsum S. cuiusdam personæ, dum nocte media in Oratione versatur idem DEUS. In vit. S. Lutgard. lib. 1. c. 27. Videbat illa quoddam ejusdam facti Parthenonis Moniales, qui valde Religiosa pietate ordinatoque disciplina vigore florebat, dum ad Matutinum procederent, quælibet in à S. Angelo tutelam suo committeret, Divini famuli isti, qui missimo fulgebant lumine, custodiebant sacras illas Virgines eisque serviebant ceu devotis DEI Regisque sui sponsis. Cum igitur Chororum ingressæ fuissent, suo se ordine Angeli collocarunt juxta sacras Virgines, ita ut Chorus uterque mixti videlicet Monialibus Angeli, summa cum reverentia & devotione Matutinum concinerent. Idem istud

Sor. Joanna crebro est visum; atque ideo plurimum contristabatur, si forte sacra Virgines non debita cum reverentia & compositione in Choro consisterent. Dixit illa Confessario suo aliquando. Reverende P. unum est, quod æquanimiter ferre nequeo, scilicet quod quædam Moniales cum in Odeo in DEI conspectu Angelorumque ejus societate astent, ita nihilominus stent, ac si illic non essent. Respondit ei Confessor, forte animo eam tentandi. Forsitan tunc Moniales in Choro SS. Angelos DEI vident, aut Dominum ipsum. Ita omnino, Pater, ait Joanna, Pater, hoc cene illæ non videant? Perspicuum est ideas contueri, quoniam sunt me probiores. O miram sanè ac exoticam humilitatem, sanctamque simplicitatem! Possitne quisquam huic tam humili simplicitati non fac credere? Quia verò superbi reperiuntur homines, qui nimia sibi arrogantia imaginantur, quod soli illi præ omnibus aliis supremum cujuslibet virtutis gradum apicemque attigerint, ita etiam indubitatum est, humiles dari homines, qui in omnibus ac singulis virtutibus, quas in se advertunt, aliis mortalibus primas potioresque, humili sua opinione partes tribuunt. Talis hæc erat verè humilis atque zelosa Virgo Opinabatur illa suas Consores in Choro DEUM intueri, ut ipsa mer inuebat, atq; ideo ægerrime ferebat, quod aliqua illic exigua cum reverentia modestiaque versarentur.

Zelus iste, quod nimirum omnes in divinis Officiis tacito & composito situ corporis gestuque, reverentia, attentione mentis ac devotione agerent,

*Mira Jo-
anna sim-
phicitas, quæ
putat om-
nes aliarum
dare quæ ip-
sa videt.*

*Magno se-
bano præ-
stant ex-
torpore &
Choro ab-
sentem.*

*Quid ap-
par in choro
ubi devotè
divina ce-
lebrantur.*

rent, in causa fuit quod Sor. Joanna nonnunquam aliqua commotioris animi signa ederet. Celebrantur Burgi in D. Claræ Cœnobio statæ solennitates festa que majora exquisita Religionis pompa & Majestate. Igitur si qua talium dierum videret Sor. Joanna, quod aliquæ Sorores Musica nimium essent intentæ, vel ob tumultum grandis populi concursus circumspicerent, aut una alteri loqueretur, tum enim verò dolor, illius tam atrox erat, ut expleto divino Officio in Choro remaneret, seque illic acerbissimo fletui ac miserandis gemitibus ita rotam dederet, ut saxa ipsa exinde, nedum corda mortalium disrupti possent.

Miserabantur aliquæ sorores tantos Sor. Joannæ luctus, quærebantque ex ea: quidnam hoc rei est Mater? Cuiam tam acerbè gemis, ploras singultis? At verò Ancilla D. tora suo possessa zelo, reponebat. Charissimæ sorores meæ, quid me interrogatis? Videris tam exiguum honorem quem in Choro servamus, nostram incompositam, parumque moratam in divinis laudibus actionem, modi nesciam inordinationem, quā in oculis divinæ versatur Majestatis, eandemque impudenter facie ad faciem inhonoramus atque lacessimus: & quæritis quid mihi sit, quid delit? Tantus contemptus tam amabili, tam excelssæ dignissimæque Majestatis, an non ipso sanguine cordis est deplorandus? Ote modestissimam plenamque spiritu Virginem! Quam sapienter redarguit, & castigasti ludibria, quæ a nonnullis Majestati divinæ irrogan-

tur, dum in tam sacro loco debita reverentiæ obliviscuntur.

Multi Theologorum sunt ejus opinionis, peccatum Adami atque Luciferi fuisse idem. Licet ergo Principes in pari culpa, pari quoque soleant libertate frui, videmus tamen quod Angelum DEUS damnarit, hominem verò in gratiam rursus receperit. S. Petrus Chrysologus inquit, rationem hujus differentiæ in circumstantia loci constituisse, quæ peccatum unius levius, peccato alterius fecerit. Peccavit Adam in Paradyso seu voluptatis hortu, & hæc præsumptio atque audacia tam magna non est, ut prorsus nullam veniam mereatur. Lucifer verò in Cælo, in Choro Angelorum constitutus deliquit, dum nimirum Angeli DEUM laudarent. Tali porro in loco peccare, talique tempore ingens est contemptus, qui divinæ misericordiæ portas oppellat, Justitiæ referat. Considerent, velim hoc diligenter Moniales, curam studiumque adhibeant ad imitandam hanc Virginem, ut videlicet in Choro cum reverentia, attentione, ac devotione DEUM alloquantur. Custodiat illas DEUS, ne in loco illo, quo in gratia DEI eas esse oporteret, in disgratia ejus existant, atque cum sententia damnationis inde descendant, quæ illic DEI obtinere gratiam potuissent.

*Si Adam
Luciferi
peccatum
par fuit,
cur Angeli
damnantur,
homines
in gratiam
recipiunt?*

* *